



บทความออนไลน์

ควรสอนเด็กให้อ่านหนังสือ มากกว่าสอนให้ดูทีวี



สอนเด็กให้อ่านหนังสือคงไม่ยากนัก ครูอนุบาลและครูประถมสอนให้เด็กที่ไม่รู้หนังสือเลยหัดออกเสียงพยัญชนะ ออกเสียงสระ ผสมตัว จนอ่านหนังสือได้คล่อง ปี่ละหลายแสนคน พ่อแม่บางคนถือเป็นฐานะ ซึ่งสอนให้เด็กอ่านหนังสือออกตั้งแต่ก่อนเข้าเรียน สอนเด็กให้อ่านหนังสือเป็นยากขึ้นมาอีกนิด อ่านหนังสือออกนั้นเพียงออกเสียงได้ถูกต้อง ไม่เป็นประโยชน์อันใดหากไม่เข้าใจเรื่องราว สมัยก่อนในวิชาภาษาไทยมีการสอนวิชาอ่านเอาเรื่อง ช่วยเสริมให้อ่านแล้วรู้เรื่อง จับใจความสำคัญได้ เข้าใจเนื้อหาจนสามารถย่อความให้คนอื่นเข้าใจต่อได้ เมื่อเป็นเด็ก ไม่รู้วิชาอ่านเอาเรื่องสำคัญอย่างไร ต่อเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่จึงรู้ว่าวิชานี้นำมาใช้ได้ตลอดชีวิต เวลาอ่านรายงานที่กวจนจับใจความไม่ได้ ชวนให้คิดถึงครูสอนภาษาไทยที่เคยหัดให้อ่านให้เขียน คนที่อ่านหนังสือเป็น



มักจะเขียนเป็น ใช้ถ้อยคำกะทัดรัด มุ่งตรงจุดหมาย ประหยัดเวลาทั้งของคนอ่านและคนเขียน ยุคนี้มีโทรทัศน์ล่อใจ ใช้ตาหูฟังโดยไม่ต้องตั้งอกตั้งใจก็รู้เรื่อง โทรทัศน์เผยแพร่ข่าวสารและความรู้ออกไปได้ไกล แต่มักจะเป็นความรู้และข่าวสารอย่างตื้น ๆ ไม่ลึกซึ้ง เพราะต้องรวบรัดให้จบลงในเวลาที่กำหนด ทั้งยังมุ่งให้ผู้ชมส่วนใหญ่เข้าใจ ไม่ลึกและไม่มีความละเอียดเท่ากับหนังสือ ที่แต่ละคนจะเลือกอ่านได้ตามพื้นฐานการศึกษาและสติปัญญาของตน ความบันเทิงที่ได้รับจากการดูโทรทัศน์ และการอ่านต่างกันไกล โทรทัศน์มีแสงเสียง ทำให้เป็นความบันเทิงอย่างไม่สงบ ความสุขจากการอ่านหนังสือส่วนหนึ่งมาจากความสงบ ปล่อยให้ใจให้ล่องลอยไปตามอรรถรสของภาษา เมื่อยามต้องการปล่อยอารมณ์ ตั้งอกตั้งใจจดจ่อกับตัวอักษร เมื่อยามต้องการเข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้ หากไม่ได้ปลุกฝังให้เด็กรักการอ่านหนังสือตั้งแต่ยังเล็ก ยากนักที่จะหัดให้รักการอ่านเมื่อตอนโต ลองหยิบหนังสือให้เด็กวัยรุ่นที่ไม่รักการอ่าน สั่งให้เข้าห้องไปนั่งอ่านเงียบ ๆ อยู่คนเดียว คงจะสะกดใจนั่งอ่านได้ไม่กี่วินาที ส่วนเด็กที่รักการอ่านอยู่ใกล้กลับชวนขวยหาหนังสืออ่านเอง นั่งอ่านเงียบ ๆ อยู่ได้เป็นชั่วโมง รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ด้วยการอ่านหนังสือ ได้มีหนังสือเป็นเพื่อนใจ ไม่รู้สึกหงอยเหงาเปล่าเปลี่ยวเมื่ออยู่คนเดียว

ที่มา <http://www.thailovehealth.com/care/health-1869.html>

